

roku 1926, avšak 3. februára 1927 bol zo služby prepustený a zas nastúpil službu až 1. januára 1928, ale znova do prísahy vzatý nebol. Horárska služobná knižka je síce vydaná správou štátnych lesov v S. P. dňom 30. apríla 1928 pre I. M. ako hájneho, avšak nie je tam uvedené, že by menovaný složil služobnú prísahu. Naproti tomu odvolací súd nevzal v úvahu obsah prípisov okresného úradu vo V., v ktorých bolo súdu oznámené, že I. M. u tamojšieho úradu v evidencii prisažných hájnikov neprichádza a že ako lesný hájník (do dňa 18. apríla 1932) nebol vzatý do prísahy. Nehľadiac tedy k tomu, že ustálenie odvolacieho súdu sa nekryje s obsahom trestných spisov, ani vrchný súd ani prvostupňový súd sa skutočne nezaoberal otázkou, či lesný hájník I. M. podľa predpisu obsaženého v § 38 zák. čl. XXXI:1879 predpísanú prísahu pred príslušným okresným úradom složil alebo nie. Táto okolnosť je však závažná pre posudzovanie otázky, že trestný čin obžalovaných podľa akých ustanovení trestného zákona sa má kvalifikovať a súdy nižších stolíc, keď uvedenú skutočnosť nezistili, nehľadely na takú okolnosť, od ktorej závisí možnosť použitia príslušného ustanovenia trestného zákona. Ponevác najvyšší súd v dôsledku zásady 3. odst. § 33 por. nov. túto skutočnosť sám zistiť nemôže, lebo je povinný vziať za základ svojho rozhodnutia skutočnosti, ktoré vrchný súd uznal za pravdivé, preto pokračoval z úradnej moci podľa 1. odst. § 35 por. nov., zrušil rozsudky oboch nižších stolíc a uložil súdu prvej stolice, aby znova vo veci jednal a rozhodol. Zmätočné sťažnosti obžalovaných staly sa zrušením rozsudkov bezpredmetnými a boli poukázané na toto rozhodnutie.

Čís. 4572.

Polehčujícím důvodem pro zmírnění trestu (pro urážku na cti) po rozumu § 410 tr. ř., jest i odpuštění uraženého (smírem) po pravoplatnosti rozsudku.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Zm I 713/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Aši ze dne 14. března 1932, jímž byla zamítnuta žádost Josefa S-a o zahájení řízení podle § 410 tr. ř., byl porušen zákon v ustanovení § 410 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a okresnímu soudu v Aši se ukládá, by o žádosti té ve smyslu ustanovení § 410 tr. ř. znovu jednal.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Aši ze dne 22. prosince 1931 byl Josef S. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a odsouzen ke trestu vězení pětidenního podmíněně s osvědčovací lhůtou jednoho roku s podmínkou, že do 14 dnů dá jako zadostiučinění 100 Kč ve prospěch péče o mládež v A. Rozsudek vešel v moc práva, ano odvolání obviněného z výroku o trestu bylo odvolacím soudem za-

mítnuto. Podáním ze dne 12. března 1932 zažádal obviněný za zmírnění (změnu) trestu na přiměřený trest peněžitý podle ustanovení § 410 tr. ř., uváděje spolu se soukromou obžalobkyní Marií P-ovou, která podání vlastnoručně podepsala, že se po rozhodnutí odvolacího soudu smířili a soukromá obžalobkyně obviněnému odpustila. Okresní soud v Aši usnesením ze dne 14. března 1932 žádost tu zamítl s odůvodněním, že pro zmírnění trestu nejsou žádné důležité důvody a odsouzený ani takové důležité důvody netvrdil; okolnost, že se po pravomoci rozsudku se soukromou obžalobkyní smířil, nelze pokládati za důležitý důvod ke zmírnění trestu.

Usnesení to porušuje zákon v ustanovení § 410 tr. ř., spočívajíc na mylném názoru, že smíření se soukromé obžalobkyně s obviněným a odpuštění, jehož se obviněnému od soukromé obžalobkyně dostalo, nejsou takovou okolností polehčující, vyšlou najevo po právoplatnosti odsuzujícího rozsudku, pro kterou by se byl patrně vyměřil mírnější trest. Otázka, zda lze ustanovení § 410 tr. ř. použít, když v případech §§ 419 a 530 tr. zák. soud se dozví po pravomoci trestního rozsudku o odpuštění uraženého (poškozeného) anebo o zpětvzetí návrhu na potrestání, byla praxí soudů rozřešena kladně přes námitky, které proti tomu vznesl Waser v Ger. Zeitg. 1881 č. 17 str. 65. Námitkám Waserovým správně čelil již článek »zur Anwendung des § 410 St. P. O.« uveřejněný v Ger. Zeitung 1881 č. 20 str. 77 poukazem k tomu, že vzhledem k ustanovení § 530 tr. zák. lze zajisté užít § 410 tr. ř. ku prospěchu obviněného dedukcí a minori ad majus. Také Mayer v komentáři k trest. řádu díl III. str. 564 pozn. 12 hájí správnost názoru, že dodatečné odpuštění je dojista tak závažnou okolností polehčující, že opravňuje použití § 410 tr. ř. (Stejně Lohsing, komentář k tr. ř. z r. 1932, str. 562.) Tétož názoru jest i rozhodnutí býv. vídeň. nejv. soudu úř. sb. č. 1474; třeba toto rozhodnutí mluví o zpětvzetí návrhu na potrestání, v souzeném případě pak takového výslovného odvolání žádosti za potrestání není, nýbrž jen ono prohlášení, že se strany po vydání odvolacího rozsudku smířily a soukromá obžalobkyně obviněnému odpustila, má prohlášení to svým smyslem též význam, jako výslovné zpětvzetí návrhu na potrestání. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4573.

Bylo-li v závadném podání uvedeno, že se úřad vyhýbá vlastní odpovědnosti a nutí nemožným způsobem obžalovaného prokázati jsoucnost určitých okolností, a že jednání úřadu je tvrdošíjné a nesprávné, nejde o tvrzení určitých konkrétních skutečností, nýbrž o projev úsudků (odsudků), které mohou nabýti povahy obviňování z určitého (nečestného) skutku po rozumu § 488 tr. zák. jen souvislostí s výslovnými tvrzeními nebo náznaky vyhrocenými ve směr na určité skutky nebo úkony dotčeného úřadu.

Nalézací soud je oprávněn k opětovnému projednání a rozhodnutí věci výlučně jen v rozsahu, v jakém mu bylo uloženo rozhodnutím zrušovacího soudu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Zm I 847/32.)